

1

ГАДАЮ, Я НАЗАВЖДИ ЗАПАМ'ЯТАЮ ЦЕ ЛІТО ЯК ТЕ, коли Рой навчився водити авто, а я — читати думки.

Він отримав водійське посвідчення у червні, одразу ж застрахувавши мамину машину, і відтоді вона стала частиною Роя. Частиною нас. Часто в інтерв'ю телевізійні актори говорять приблизно таке: «Насправді Нью-Йорк — це п'ятий головний герой цього серіалу». Мені здається, ту саму логіку можна застосувати до авто «ніссан мікра» пані О'Каллаган. Рой називає її Лінда. А моя мама — «швидкохідним черв'яком».

— Мейв, — гукає вона мені на сходи. — Прибув швидкохідний черв'як.

Я важко зіскакую в коридор, ще не звикнувши до черевиків *Doc Martens*, які мені натирають. Мама закрапує собаці очні краплі, намагаючись тримати його голову прямо й пальцями розкрити йому повіку. Я знімаю свою маленьку сумку-мішок з вішака в коридорі.

Візьми пальто.

— Та мені воно не потрібне, — відповідаю я. — Там тепло.

— Га?

Я розумію, що мама не вимовляла цього. Тож я відповіла на прохання взяти пальто, висловлене подумки. Вона підозріло позирає на мене.

Можливо, Рой швидко навчився водити, але телепатія — це дар, опанування яким приходить повільно. Бажано бути в зоровому контакті. Треба бачити, як у людини рухається рот. Зараз я намагаюся переграти. Обережно, напружено.

— Мені здалося, я чула, як ти сказала...

Тоту вириває голову й намагається втекти. Мама знову його ловить.

— Не так уже й тепло.

— Зараз серпень.

— Ми в Ірландії.

Я знизую плечима і прямую до дверей. Знову мамин голос.

— Тобі потрібні... гроші?

Я зупиняюся.

— Ні, Нуала мені вчора заплатила. Я багата.

Я працюю по змінах у «Віщуванні», окультному магазині в місті, відтоді як закінчилося навчання у школі. Нуала не може багато мені платити, але, зважаючи на те, що я купую лише карти Таро та їжу в «МакДональдзі», це загалом мене влаштовує.

Ще одна пауза.

— У мене в сумочці є десятка. Якщо хочеш, візьми.

— Усе гаразд, мам.

— Просто...

Собака виривається, краплі потрапили лише на зовнішній бік його повіки, мама вже не намагається втримати його.

— Візьми гроші, — каже вона. — Про всяк випадок.

Усі досі бояться, що ритуал був спробою самогубства.

О, Фіона майстерно збрехала. Вона зіграла роль дурної студентки театрального, що намагалася відтворити сцену різанини разом із друзями. І ми вирішили, що всі нам повірили, не усвідомлюючи, що нам просто догоджають, чекаючи, коли все вляжеться і вони зможуть дізнатися, що сталося. Тут дуже стала в пригоді моя телепатія.

Коли зосереджуюся, бачу в людях світло. Світло моєї матері — бузкове зі сріблястим відтінком. Прямою за ним просто в її думки й дізнаюся, що саме вона хоче почути. Я знаю, коли запевнити її в чомусь, коли ухилитися від розмови, коли натякнути, що маю розповісти більше й *розповім* — але не сьогодні.

Від ритуалу минуло п'ять місяців. П'ять місяців відтоді, як Лілі О'Каллаган знайшлася, після того як зникла в лютому. Відтоді як замовляння та шарпанина з ножем ледь не вбили мене й Роя. Відтоді коли мокра як хлющ і люта Лілі вилізла з річки. Вона не збирається брехати, як усі ми. Її відповідь завжди чітка. «Я була річкою, — каже вона з ноткою жалю в голосі. — А річка була мною».

Зазвичай мама хвилюється за мене, що природно, але її хвилювання прибирає доволі дивної форми. Вона

постійно думає, що я піду від неї, піду туди, де, вона певна, мене спіткає небезпека. Мама страшенно хоче бути потрібною мені. Тож намагається дати гроші, і, коли я беру їх, вона відчувається щасливішою.

— Добре, — кажу я, виймаючи десятку з маминої сумки, і цілую її в щоку. — Дякую.

У мамі засвічується бузкове світло.

Фіона на передньому сидінні. Побачивши, що я виходжу з будинку, пересідає до Лілі на заднє. Ця невеличка ієрархія в машині дуже приємна. Я Роева дівчина, тож сиджу спереду. Завжди захоплювалася школярками, які мали довготривалі стосунки. Вони випромінюють енергію статечних старших жінок, гідність перших леді. Та ніколи не думала, що стану однією з них. А зараз я саме така — дівчина в стосунках, тож відчуваюся старшою. Визнаною.

Рой любить використовувати гендерно нейтральні фрази там, де це можливо, але ми з ним ще не придумали, чим замінити слово «хлопець». Ми гуглили. «Коханець» — неприємне й технічно невідповідне слово. «Партнер» — занадто нудне слово, задоросле. Після цього люди починають переходити до стадії «серденько», та лише від думки про те, щоб називати так одне одного на людях, нас обох нудить. Іноді я кажу «кент», жартуючи, але найчастіше кличу його просто Рой.

— Добре, Чемберс, — каже Фіона, посуваючи переднє сидіння вперед, щоб залізти на заднє. — Черевики ще натирають?

Я кривлюся на свої ноги, п'яти досі кровлять, хоч я натягла дві пари шкарпеток.

— Звідки ти знаєш?

— Ти ходиш, як кіт на валер'янці.

— Можеш мене підлатати?

— З тебе мілкшейк.

— Згода.

— Як залізеш у машину, скидай черевики.

Ми сідаємо в авто, я цілую Роя в щоку, його довга сережка лоскоче мені ніс. Я купила ці сережки на його день народження в червні. Продовгуваті перлини на золотих ланцюжках. Він закохався в них, щойно побачив, коли ми разом дивилися «Закоханого Шекспіра». Зараз він захоплюється модою часів Єлизавети I. Навіть намагається знайти схожий комір для виступів.

— Привіт, — говорить він, приобіймаючи мене однією рукою. — Як черевики?

— Ти також помітив?

— Ти так ішла з будинку, наче щойно вийшла з коми.

Лілі на задньому сидінні мовчить. Вона не висловлює припущень, на кого я схожа своєю ходою, і не тому, що боїться мене зранити. Коли ми були малі, Лілі мала гірший слуховий апарат, ніж зараз, тож їй важко було спілкуватися у компаніях. Лілі втрачала нитку розмови й замовкала, а люди думали, що вона навмисно неввічлива. Але зараз відбувається дещо інше.

Якщо побачити нас чотирьох разом, може здатися, що ми найкращі друзі, дуже близькі. Але коли

придивитися, поспостерігати, то помітно, що Лілі рідко звертається безпосередньо до мене. У машині вона часто дивиться у вікно, коли я розмовляю. У мене стискається серце, коли бачу її байдуже лице у дзеркалі заднього виду. *Будь ласка, думаю я. Будь ласка, покепкуй з мене.*

— Фіоно, — каже вона натомість. — Можеш завтра допомогти мені з математикою?

— Математика, — кажу я. — Влітку?

Мовчанка. Тоді озивається Фіона:

— Лілі готується до випускних іспитів, правда, Ліл?

— Так, — різко відповідає вона.

Згадка про підсумкові іспити змушує мене нервуватися. Наприкінці минулого року від мене багато не очікували. Усі вирішили, що я надто травмована рапто-вим зникненням Лілі та своєю дивною роллю у ньому. Ворожіння на Таро, дивна карта, прилюдна сварка, а потім — паф! — дівчина зникла. І з'явилася того самого дня, коли мене госпіталізували з ранами на зап'ястках. Це було надто дивно, щоб шукати якесь пояснення. Спершу мене часто перевіряли, і я це ненавиділа, а потім ігнорували, і мені це подобалося. Нічого не дістає мене більше за погляди «*З нею все гаразд?*». З ними може позмагатися хіба нахил голови «*Хіба ж ти не хоробра?*».

Цього року все буде інакше. Учителі просто не дадуть мені спокою. Зрештою, цього року — наші підсумкові іспити.

— Не знаю, що мені робити, — похмуро кажу я.

— Усе буде гаразд, — запевняє Рой. — Усе не так страшно, як розповідають. Люблять у нас робити з іспитів драму.

— Тобі легко казати, ти і так геній.

Він опускає дзеркало й починає наводити чорні стрілки навколо очей. Моє серцебиття трохи прискорюється, я млію за очима, що тліють немов гарячі вуглини, навіть якщо це ефект від олівця для очей *Rimmel*. Доки Рой накладає макіяж, кермо вільно рухається, коробка передач перемикається — хоч Рой її і не торкається. Не дивно, що він так швидко навчився водити, адже вміє взаємодіяти з машиною, навіть не кладучи рук на кермо.

— Я не геній, просто гарно складаю тести, — відповідає Рой. Він завжди так говорить, коли я згадую про великий розрив між нашими шкільними досягненнями. — Хай там як, результати прийдуть за кілька днів.

Рой каже це легковажно. Він переймається не так результатами, як тим, як ці результати проігнорувати. Усі очікують, що він отримає щонайменше 550 балів, і цього вистачить, щоб вступити до якогось із найкращих навчальних закладів Ірландії чи Великої Британії. Однак Рой уже вирішив: він хоче до Кілбезького університету, який аж ніяк не належить до найкращих у країні. Його група «Маленька приватна церемонія» починає здобувати певне визнання, і Рой відчуває, що кидати групу та переїжджати в інше місто буде дурницею. А от його батьки вважають інакше.

— Ти скинеш ці знаряддя для тортур, Мейв, чи як?

— Скину.

Я знімаю свої черевики та шкарпетки, але маю клопіт з тим, як підсунути ноги до Фіони. Скручуюся у клубок і пропихаю ноги між водійським і пасажирським сидіннями назад.

— Що ти *робиш*? — запитує Рой, коли моя нога майже впирається йому в обличчя.

— П'яти пекельно печуть, — кажу я. — Почекай, Фіона почаклує, — я регочу, бо лише зараз розумію, що три слова в реченні починаються на літеру «п». — Вона їх підлатає, маю на увазі.

— Ти не можеш почекати, доки..?

Фіона бере мої ноги.

— Господи, Мейв, ти що не знаєш, що існує така річ, як рідина для зняття лаку? Зрозумій, ти не мусиш чекати, доки нігті просто *відростуть*.

— У мене є робота. Я *бізнеследі*, Фі.

— Точно, — каже вона, і я, влаштувавшись на передньому сидінні, відчуваю, як її маленькі теплі руки огортають мою щиколотку.

Я відчуваю жар під її руками і дивне відчуття щільності у ногах: шкіра відновлюється, зростається. Я досі дивуюся, як їй таке вдається, хоча Фіона зцілює все: від судом під час місячних до розсмоктування швів на ранах.

— Ти неймовірна, — кажу я. — Дякую, люба.

Потім намагаюся затягнути свої ноги назад та б'ю ними Роя по голові. Машина трохи сіпається. За пів

секунди все вирівнюється, Рой відновлює контроль, але дратується.

— Мейв, — обурюється він, — ти не могла почекати?

— Почекати чого? — відповідаю я. — Ми *не маємо* іншого місця почарувати, крім як у машині.

Це проблема. Наші магічні дари починають зростати. З маленьких кошенят у картонних коробках вони перетворюються на величезних зрілих котів. Нам потрібен власний простір. Ми не можемо ризикувати, щоб нас хтось побачив. Люди і так вважають нас дивними. Але це важко. Будинок Фіони не підходить, бо там цілий день її двоюрідний брат Хосе. О'Каллагани надто нервові, і пан О'Каллаган працює з дому. Моя мама на літніх канікулах від коледжу. Залишається тільки машина. Лінда.

Лілі прокашлюється.

— Я практикувалася, — говорить вона.

Ми з Фіоною повертаємося до неї. Рой уважно дивиться на сестру у дзеркало заднього виду.

— Де? — хором запитуємо ми.

— У школі.